

נסכים ומרגלים.

תיקון היין

ספר במדבר פרק טו

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(ב) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם: (ג) וַעֲשִׂיתֶם אִשָּׁה לַיָּדוּד עֵלְיָהּ אוֹ זָכָח לְפִלְאָה נָדָר אוֹ בְּנֻדָּה אוֹ בְּמַעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רִים נִיחָס לַיָּדוּד מִן הַבֶּקָר אוֹ מִן הַצֹּאן:

(ד) וְהַקָּרִיב הַמִּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לַיָּדוּד מִנְחָה סֶלֶת עֶשְׂרוֹן בְּלוּל בְּרִבְעֵית הַהֵינֶן שֶׁמֶן: (ה) וַיִּינֹן לְנֶסֶף רִבְעֵית הַהֵינֶן תַּעֲשֶׂה עַל הָעֵלָה אוֹ לְזָבַח לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד: (ו) אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֶלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהֵינֶן:

(ז) וַיִּינֹן לְנֶסֶף שְׁלִשִׁית הַהֵינֶן תַּקְרִיב רִים נִיחָס לַיָּדוּד:

(3) ספר קול מבשר ח"א - פרשת שלח

(ב). ויין לנסך רביעית ההין (במדבר ט"ו ה). כ"ק א"א"ז מרן אדמו"ר בעל "אמרי אמת" זצ"ל מגור, אמר בשם החי' הרי"מ זצ"ל, שאמר בשם הרה"ק הרבי רבי בונם זצ"ל, שניתנו פרשת נסכים אחר חטא המרגלים, (אמר זה לפרש מ"ש בתבא"ר פ' כ"ט, בסמיכות פ' נסכים לפ' מרגלים, דאמר הקב"ה למשה "לך ומרצה אותן העניים, שכבר יצא לבן מעליהם" וכו'), כי כאשר שמעו בני ישראל שלא יבואו לארץ ישראל, חלשה דעתם. ואמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה, צא וחזקם אחרי מרירות נפשם - עם פ' נסכים. כענין שלוקחים יי"ש לחזק עצמם בני אדם, כי נפלו בעצמם מאד בני ישראל, והוצרכו לחזק עצמם, ורמז להם בזה עם פרשת נסכים. והוסיף כ"ק ה"אמרי אמת" זצ"ל, כי ענין הצרה הבאה לאחזק מיישראל, היא רק צרה עוברת, ונצרך התחזקות, ועל ידי ששתה מה, ששוכח ברגע הזאת מיסוריו. ואיתא, ישתה וישכח וכו'. ואמר עוד, זה שאמר הפסוק (משלי ל"א ו), תנו שכר לאובד ויין למרי נפש. כי הרע הוא רק לשעה, ואחר כך נעשה טוב. וזה שאמר הכתוב (שם בסמוך), ישתה וישכח רישו ועמלו לא יזכר עוד. [ליקוטי יהודה פ' שלח, דף קי"ג, וליקוטי יהודה בסידור, תפלת שחרית דף קפ"ח. המאמרים משולבים]:

(15) ספר ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ה

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁנִּסְמָךְ פְּרִשְׁת מְנַחֵת נְסִיכִים לְפָרֶשֶׁת הַמְּרַגְלִים. כִּי קָרְבַּן מִנְחָה הוּא בְּחִינַת הָאֶרֶץ הַרְצוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וְנִפְשׁ כִּי תִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה וְכִמּוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י, לֹא נֶאֱמַר נִפְשׁ אֶלָּא בְּמִנְחָה. מִי דָרְכוּ לְהַקְרִיב מִנְחָה עֲנִי. מַעֲלָה אֲנִי עָלָיו כְּאֵלוֹ הַקָּרִיב נִפְשׁוֹ. נִפְשׁ זֶה בְּחִינַת רְצוֹן וְהַשְׁתַּוְקוּת חֲזָק בְּמִסִּירַת נִפְשׁ, כִּי כָּל הַקָּרְבָּנוֹת שֶׁל בְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת שֶׁסוֹמְכִין עֲלֵיהֶם וְשׁוֹחֲטִין אוֹתָם וְכוּ' זֶה בְּחִינַת זְבִיחַת הַיָּצָר כְּמוֹכָא. אֶבֶל הַמִּנְחָה אֵין בָּהּ שְׁחִיטָה. וְהִיא בְּחִינַת קָרְבַּן עֲנִי. אֵין עֲנִי אֶלָּא מִן הַדַּעַת, הֵינּוּ מִי שֶׁהוּא עֲנִי בְּמַעֲשָׂים טוֹבִים וְאֵין בוֹ דַּעַת לְזַבֵּחַ אֶת יָצְרוֹ לְגַמְרֵי וְאֵף - עַל - פִּי - כֵּן הוּא רוֹצֵה לְהַקְרִיב קָרְבַּן לַה' נְתַנָּה לוֹ הַתּוֹרָה עֲצָה שִׁיקְרִיב אֶת נִפְשׁוֹ הֵינּוּ רְצוֹנוֹ. שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קָרְבַּן מִנְחָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ נִפְשׁ שֶׁהוּא קָרְבַּן עֲנִי שֶׁאֵין בָּהּ שׁוֹם שְׁחִיטָה וְאֵף - עַל - פִּי - כֵּן הִיא יְקָרָה מְאֹד בְּעֵינֵי ה' תִּתְפָּרֵךְ מֵאֲחֵר שֶׁרְצוֹנוֹ חֲזָק כָּל כֹּף לַה' תִּתְפָּרֵךְ עַד שֶׁגַם הוּא בְּעֵינָיו הַגְּדוּלָּה אֵינוֹ מוֹנֵעַ אֶת עֲצָמוֹ מִלְּהַקְרִיב קָרְבַּן לַה', דְּהֵינּוּ בְּחִינַת קָרְבַּן מִנְחָה שֶׁהוּא בְּחִינַת נִפְשׁ בְּחִינַת רְצוֹן וְכוּ' ל. וְזֶה בְּחִינַת גְּדֻלַּת יְקָרַת קְדוּשַׁת תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנָם לְבִרְכָה, לְעוֹלָם יִהְיֶה אֲדָם זֶהִיר בְּתְפִלַּת הַמִּנְחָה. וְהַקְשׁוּ הַפּוֹסְקִים לְמָה נִקְרָאת מִנְחָה הֲלֹא גַם בְּבִקְרֵי הַקָּרִיבּוֹ מִנְחָה וְתוֹרָצָם

דחוק. אף עקר המְשַׁכֵּת הַרְצוֹן צָרִיכִין לְהִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר לְהַמְשִׁיךְ בְּשַׁעַת תְּפִלַּת הַמְּנַחָה שְׁאֵז תִּקְפֹּא דְדִינָא שְׁלֵטָא. כְּמוֹ שְׁאִיתָא בְּזִהְרָא. שְׁמִשְׁם כָּל הַמְּנִיעוֹת מְעֻבְדוֹת ה' יִתְבָּרַךְ. וְעַל - כֵּן הִזְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה מְאֹד בְּיוֹתֵר שְׁלֵא לְאַחַר תְּפִלַּת הַמְּנַחָה. וְהִתְמַירוּ בְּזֶה מְאֹד כְּמוֹ שְׁפָתוֹב בְּמִשְׁנָה, לֹא יֵשֵׁב אָדָם לִפְנֵי הַסֵּפֶר וְלֹא לְאָכֹל וְכוּ' גְזָרָה שְׁמָא יִמְשֹׁךְ וְכוּ' מִחֲמַת שְׁאֵז שְׁכִיחִים הַמְּנִיעוֹת בְּיוֹתֵר. מִחֲמַת שְׁזַמְנָה בְּאִמְצַע הַיּוֹם, דְּהִינּוּ אַחַר חֲצוֹת הַיּוֹם. בְּעַת שְׁהַעוֹלָם טְרוּדִים בְּמִשְׁאָא וּמִתָּן וּפְרַנְסָתָם. שְׁמָהֶם כָּל הַמְּנִיעוֹת מְה' יִתְבָּרַךְ. וְאֵז צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר בְּרְצוֹנוֹת חֲזָקִים וְכַסּוּפִים גְּדוֹלִים וְהַשְׁתַּוִּקוֹת נִמְרָץ לֵה' יִתְבָּרַךְ כְּדִי שְׁיִזְכֹּר בֵּה' יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ הַמִּשְׁאָא וּמִתָּן בְּתוֹךְ חֲזָקָה הַמְּנִיעוֹת שְׁזֵהוּ הָעֶקֶר כַּ"ל. וְכְמוֹ שְׁהִזְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה עַל זֶה מְאֹד בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. וְזֵהוּ בְּחִינַת תְּפִלַּת הַמְּנַחָה כִּי הַתְּפִלָּה בְּחִינַת רְצוֹן כִּי הִיא עֲבוּדָה שְׁבֵלֵב. אִף עֶקֶר הַתְּגַבְרוֹת הַרְצוֹן צָרִיכִין בְּשַׁעַת מְנַחָה כַּ"ל,

ספר מי השילוה - פרשת אמור

ם מאמר הגמ' מפרשה של מעלה יצא, בא ליטע אהלו במחנה דן, ע"ז נכתב פרשת המקלל להראות עד היכן צריך האדם להרחיק עצמו מכל מיני תרעומות, שהמקלל לפי שנתרחק ממחנה ישראל ויצא מב"ד של משה מחויב ועמד וגידף אף שתחילת כוונתו הי' לש"ש שרצה שיהי' נטוע במחנה ישראל לפי שהי' איש ישראלי מצד אמו עי"ז היה לו כוונה טובה רק התרעומות שהי' לו אחר נתרחק הי' מצד שהי' איש מצרי כי איש ישראל אחר שלבו דבוק בהש"י וכוונתו לש"ש אף אם הש"י ידחה אותו מאיזה טובה בזה עצמו יקרא עובד ה' במה שמרחיק עצמו על פי רצון הש"י ויזכה לטובה גדולה כגון בעל מום מזרע אהרן בזה עצמו הי' זוכה לטובה גדולה במה שהרחיק עצמו מהעבודה, אך מי שאין שורשו וגזעו מישראל באם ירוחק מטובה אז לא יוכל עצור רוחו ויבעט כמו דאיתא בגמ' כי לעתיד יתן להם מצות סוכה והקב"ה יוציא חמה מנרתיקה וכל אחד בועט בסוכתו ויוצא ופריך ישראל כמי פטורין ומשני בעוטא לא מבעטי, אף כי כוונתם יהיה לקיים מצות הש"י אך באם ימניעם יבעטו, ולכן יהי' הבחינה במצות סוכה, כי מצות סוכה הוא לא מדירת קבע ושב בדירת עראי היינו שימשך האדם אחר רצון הש"י כפי רצונו יתברך ולא יתרעם באם הקב"ה ימנעו אף מלעשות מצותיו שמאחר שזה רצון הש"י יקיים גם עתה מצותיו במה שפירש עצמו, ומי שמבעט כאשר ימנע מן המצוה, מוכח שגם קודם כשרצה לקיים מצות ה' גם אז לא היה כוונתו לש"ש, וזה צוה הש"י כאן הוצא את המקלל היינו הגם שרצונו לקבוע אהלו במחנה ישראל גם אז לא הי' כוונתו לש"ש